

Не ще увѣхне той и ваш'то име
Ще прѣска, о борци неустрашими,
Въвъ паметъта народна пламъ лучистъ.

Кога въ час'тъ уреченъ отъ сѣдбата,
България изпрати си дѣцата
Да я прославятъ, да я защитятъ,
Ще блѣсне ваш'и образъ страховити
И смѣло ще ги учи прѣдъ вразитѣ
Катъ васъ да побѣждаватъ и да мржтъ.*

Встѣпването на българска земя, на 12 септември 1902 година, на скѣпитѣ гости, посрѣдъ всенародна радостъ и триумфъ, въ блѣскавъ кортежъ, който носеше незабравими спомени за Шипченската отбрана и кървавата освободителна война, имаше изгледъ на величествено зрѣлище. Българскиятъ народъ бѣ съединенъ въ тоя великъ паметенъ день съ дивно единоподушие, пламналъ въ ентузиязмъ и възторжени чувства, отдаваше свещена данъ отъ признателностъ къмъ ония, които прѣди 25 години, въ кървавото и смъртно врѣме за България, възвѣстиха нейната свобода. Встѣпването на българска земя на Великия князь Николай Николаевичъ и на ветеранитѣ отъ освободителната война прѣзъ цѣлия пѣтъ до Шипка бѣ едно триумфално шествие, една велика всенародна прослава, всрѣдъ потоци отъ сълзи, съединени съ тържествена и искрена радостъ; за това свидѣтелствуватъ рѣчитѣ, съ които е привѣтствувалъ българскиятъ народъ тия „дивни богатири на бойното поле“ за нашата свобода....

Подпрѣдседателътъ на Народното Събрание Антонъ Франгя е привѣтствувалъ съ слѣдната рѣчь скѣпитѣ гости на българския брѣгъ въ Варна:

* К. Величковъ — „Лѣтописи“, г. III, бр. 11.